

[Indenrigsministeren.]

mere for at bringe ham Klarhed. Naar det ærede Medlem nu igen bestrider Rigtigheden af et Beløb paa henimod 75 Mill. Kr. som Præmieydelse i alt Fald til at begynde med og stadig henviser til de 60 Mill. Kr., som indgaar i Præmie til Livsforsikringselskaberne, og siger, at om ikke den væsentligste Del, saa dog en betydende Del deraf maa kunne gaa i Fradrag fra det af mig nævnte Beløb, vil jeg sige, at det bliver et meget uvæsentligt Beløb. For at man i det hele taget skal kunne vinde Klarhed derover, nytter det ikke, at man peger paa det samlede Præmiebeløb, hvoraf ganske utvivlsomt mindst 90 pCt. angaar Forsikringer ved Død eller Forsikringer med Kapitaludbetaling ved Indtrædelsen af en vis Alder, naar man ikke søger at skaffe sig Klarhed over, hvilken Del af dette Præmiebeløb der virkelig angaar Livrenten, og det ærede Medlem kan heller ikke derfra slutte til, hvilken Betydning det vilde have med Hensyn til Afgang i den Præmieydelse, som hans Forslag muliggør. Thi det afhænger jo ganske af, paa hvilken Maade disse Livsforsikringer er tegnet, det afhænger af, til Fordel for hvem de er tegnet, og det store Flertal af de Renter, her er Tale om, er slet ikke tegnet til Fordel for den Person, som enten har betalt een Gang for alle eller betaler Præmierne, men til Fordel for helt andre Personer. Her ligger altsaa Forholdene saa kompliceret, at det ærede Medlem ikke har noget virkeligt Grundlag for at fastholde Paastanden om, at det aarlige Præmiebeløb, i alle Tilfælde til at begynde med, som af mig er angivet til ca. 75 Mill. Kr., vil blive væsentlig lavere.

Den ærede Ordfører gjorde saa nogle højst dunkle Bemærkninger om Sparekasserne. Han sagde nemlig, at mine Bemærkninger her kunde han ikke erkende Rigtigheden af, thi man kunde jo ikke saadan regne med Renter, forstod jeg, for de Penge, der var indsat i Sparekasserne, cirkulerede jo ude i Erhvervslivet og gav Udbytte (*Ordføreren for Forslagsstillerne* [Hendriksen]: Det har jeg ikke sagt et Ord om!). Saaen forstod jeg det ærede Medlem. Saa beder jeg ham gentage sit Ræsonnement, saa at jeg kan faa fat i det. Mit er simpelt hen dette, at hvis jeg indsætter 100 Kr. i Sparekassen og om et Aar har 103 Kr. staaende deri, men efter dette Aars Forløb har faaet 5 Kr. tilskrevet som Rente, har jeg faktisk ikke opsparet 3 Kr., men saa har jeg brugt 2 Kr. Det gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem kan forstaa. Hvis han kan dette,

vil han ogsaa forstaa, at de Ræsonnementer, han har anstillet paa Grund af den paastaaede Vækst i Sparekasseindskuddene, har intet som helst med Opsparing at gøre. Selvfølgelig kan man ikke tale om den reelle Opsparing, medmindre man paa et vist Tidspunkt gør Beløbet op, som indestaar i Sparekasserne, gør op, hvilke Rentetillæg der er tilskrevet, og gør op, hvad der saa ved Slutningen af dette Tidsrum indestaar. Først da kan man blive klar over, hvilket Beløb der i Virkeligheden er opsparet, og Hensyn til Renten har den ærede Ordfører ganske undladt at tage ved den Redegørelse, han her har givet.

Jeg kan ikke gøre for, at det ærede Medlem Hr. Holdgaard er saa haard en Benægter, som han er. Det ærede Medlem er virkelig en Benægter. I Dag hæver han sig til at benægte, at det radikale Venstre har været af den Opfattelse, at den sociale Lovgivning burde revideres, efter at Kronestigningen var indtraadt. Det ærede Medlem synes at ville benægte, at det har været det radikale Venstres Opfattelse med nuværende Redaktør Ove Rode som Ordfører, at ligesom Kronefaldet havde forøget Kroneantallet i de sociale Ydelser, saaledes maatte Kronestigningen atter formindske dette. Men hvis det ærede Medlem agter at fare videre i disse Betragtninger og støtte det i. Eks. til Paastanden om, at Hr. Rode stemte for det ærede Medlems Ændringsforslag til Regeringens Aldersrenteforslag, ja, saa ligger deri jo slet ikke noget Udtryk for, at det ikke var Hr. Rodes Opfattelse, den, jeg her har citeret, thi det ærede Medlem ved jo godt, hvordan han havde det, da vi sad og forhandlede om Aldersrenten.

Det ærede Medlem ved godt, at han anstrengte sig til det alleryderste for, samtidig med at han erkendte det rimelige og nødvendige i at gaa ned med Ydelserne, at faa det Særstandpunkt tilvejebragt, som kunde hindre det ærede Medlem i at følge Regeringsforslaget. Det er en sædvanlig, velkendt og af det hele Ting erkendt Metode fra det radikale Venstres Side, og den blev ogsaa bragt til Anvendelse ved den Lejlighed. Skulde det ærede Medlem have Lyst til fortsat at benægte Rigtigheden af mine Udtalelser, bliver jeg nødt til for det ærede Medlem at oplæse af Folketings-tidenden for 1926—27 fra Sp. 7013 og videre, men jeg vil henstille til det ærede Medlem, at han, inden han fortsætter sin Benægtelse, selv læser, det vil maaske blive behageligere for ham.

Saa er det ærede Medlem utilfreds med, at jeg overfor ham anvender det,